

Два грибочки

Наталя Забіла

Ось два грибки з-під колючок
З'явилися в ліску.
Один із них — це Маслючок
В блискучім ковпачку,

А другий — хоч маленький ще, —
Та справжній Білий гриб!
Ласкаве сонечко пече,
Минає кілька діб,—

Грибки міцнішають щодня,
Тугі, як колобок.
Вже кожен з них не маленя,
А підліток - грибок.

От раз почули два грибки —
В траві під ялівцем
Якісь забродили - слимаки
Змовляються тихцем:

Мовляв, де сосни та дуби —
Для нас пожива є.
Там оселилися гриби,
І щогодини, щодоби
Все більше їх стає...

— Ходім негайно, позвемо
Всіх родичів своїх,
На рід грибний нападемо
І переможемо їх!

Сказали так і подались
Без зайвих балачок...
Затрясся, мов з осики лист,
Злякався Маслючок:

— Біда! Ховаймося швидше, ох!

Зариймось в колючки!...
— Хіба ж лише для нас для двох
Страшні ці хижаки?!

Нам поспішати зараз слід
У ліс, в найглибший глиб,
І попередить весь наш рід!
Промовив Білий гриб.

— Не можу! Й ти не зможеш теж! —
Маслюк заскиглив.— Ох!
Ти ж на одній нозі впадеш!
Ховайся краще в мох!

І Маслючок під ковпачком
Скандзюбився, приліг,
Накрився глицею, листком
І злякано застиг.

Та Білий гриб відмовив: — Ні!
Я все одно піду!
Піду до нашої рідні
І відведу біду!

Зирнув навколо молодець
І прутика знайшов,
Зробив із нього костурець,
Підперся — і пішов!

Прямцем, між сосон і дубків
Уперто — диб та диб!..
І от придибав до грибків
Сміливий Білий гриб.

Зняли грибочки плач та крик,
Страшну почувши вість,
— Спокійно! — мовив Боровик.—
Ніхто ще нас не їсть!

До вітерця звернувся він:
— Лети, скажи пташкам —

Нехай збирають свій загін
І допоможуть нам!

Тим часом військо слимаків
Вже здалека повзе,
Повзе між квітів і пеньків
І все псує й гризе...

Загін птахів не ждав, не спав —
Полинув навмання,
На ворогів, як хмара, впав
І знищив їх до пня!

Гриби зраділи! Кожен звав
Героєм, молодцем
Того, хто рід свій врятував,
Підпершись костурцем.

А Маслючок – страхополох
Почув веселий крик
І заховавсь ще глибше в мох,
Бо сором дуже пік.